

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 36.

Sjette Sæssion.

39te Møde.

Lirebagen den 20de Februar.

(Forts.)

Unsgaard: Hvis det maa være mig tilladt, vil jeg kun sige, at det synes mig, at netop det, den ærede Formand nu anførte, taler for, hvad jeg har sagt, at det er en urigtig Form, der her er foreslaaet.

Formanden: Dersom man brugte en anden Form, vilde man ikke komme til eet Resultat i begge Thingene uden gennem en Afgjorelse, efter at Afgjorelse havde fundet Sted i begge Thingene.

Blom: Jeg skal blot gøre en lille Bemærkning. Hvad i al Verden kan Regjeringen dog have Saameget imod, at Ordet Decharge bruges? Hvad er „Decharge“ og hvorfra kommer det? „Decharge“ kommer jo af det franske Ord charge Byrde, decharger er at tage en Byrde fra En. Er der nu ikke paalagt Ministeriet den Byrde at aflægge Regnskab til Rigsdagen og til Kongen? Staaer altsaa Ministeriet ikke i dette Tilblik i dette Tilfælde i et underordnet Forhold til Kongen og Rigsdagen? Jeg kan ikke skjønne rettere, sølgelig blive Kongen og Rigsdagen ene istand til at tage denne Byrde fra det, og det er decharger. Noget Uqvemsord veed jeg iøvrigt slet ikke, der kan tillægges Ordet decharger. Decharger er ligesom at tage en Byrde fra En.

Premierministeren: Jeg troede, jeg havde forklaret, at jeg ikke betragter Ordet Decharge som et Uqvemsord, men jeg troer fremdeles, at der i Udtrykkene: at meddele Decharge paa den ene Side og modtage Decharge paa den anden Side ligger et Under-

ordningsforhold, som jeg for mit Vedkommende, og jeg troer hele Ministeriet, ikke kan indrømme at være tilstede, idet den endelige Afgjorelse maa ske enten ved en Lov eller ved en Rigsrettsdom. Naar den sidste ærede Taler gaaer ud fra, at Ministeriet skal aflægge Regnskab til Rigsdagen, og at det beroer paa Rigsdagens endelige Afgjorelse, om Byrden skal hvile paa Ministeriet, saa kunde det under disse Forudsætninger være ganske rigtigt, og saa kunde Ordene: at meddele Decharge godt passe, men jeg nægter, at Forudsætningerne ere rigtige. Iøvrigt troer jeg, at det vilde føre forvidt nu til Slutning at gaae ind paa en Undersøgelse af dette Spørgsmaal, som man har behandlet i Begyndelsen, og navnlig er udforslignen behandlet af den ærede Finantsminister, hvor til jeg i det Hele skal henholde mig, idet jeg fremdeles henstiller, om det ikke var det Simpleste, dersom man uden at indlade sig paa disse Ord tilføiede en Bestemmelse af omtrent følgende Indhold: I Henhold hertil erkjendes det, at Regnskabet iøvrigt er rigtigt aflagt. Den Erkjendelse troer jeg behøves for fra Rigsdagens Side denne Gang at afflutte Spørgsmaalet. Var der derimod fra Thingenes Revisoreris Side udsat Poster til Ansvar, og Thingene havde taget Beslutning om, at saadant Ansvar skulde finde Sted, saa vilde det først berøe paa, om Ministeriet underkastede sig. Nægtede Ministeriet dette, og Rigsdagen ikke vilde frasalde sin Beslutning, saa maatte det tilfødt berøe paa, om Rigsretten billigede den Anskuelse, Rigsdagen havde udtalt.

B. Christensen: Ja det er vistnok meget tvivlsomt, om den Anskuelse, Ministeriet fastholder om sit Forhold og sin Stilling i